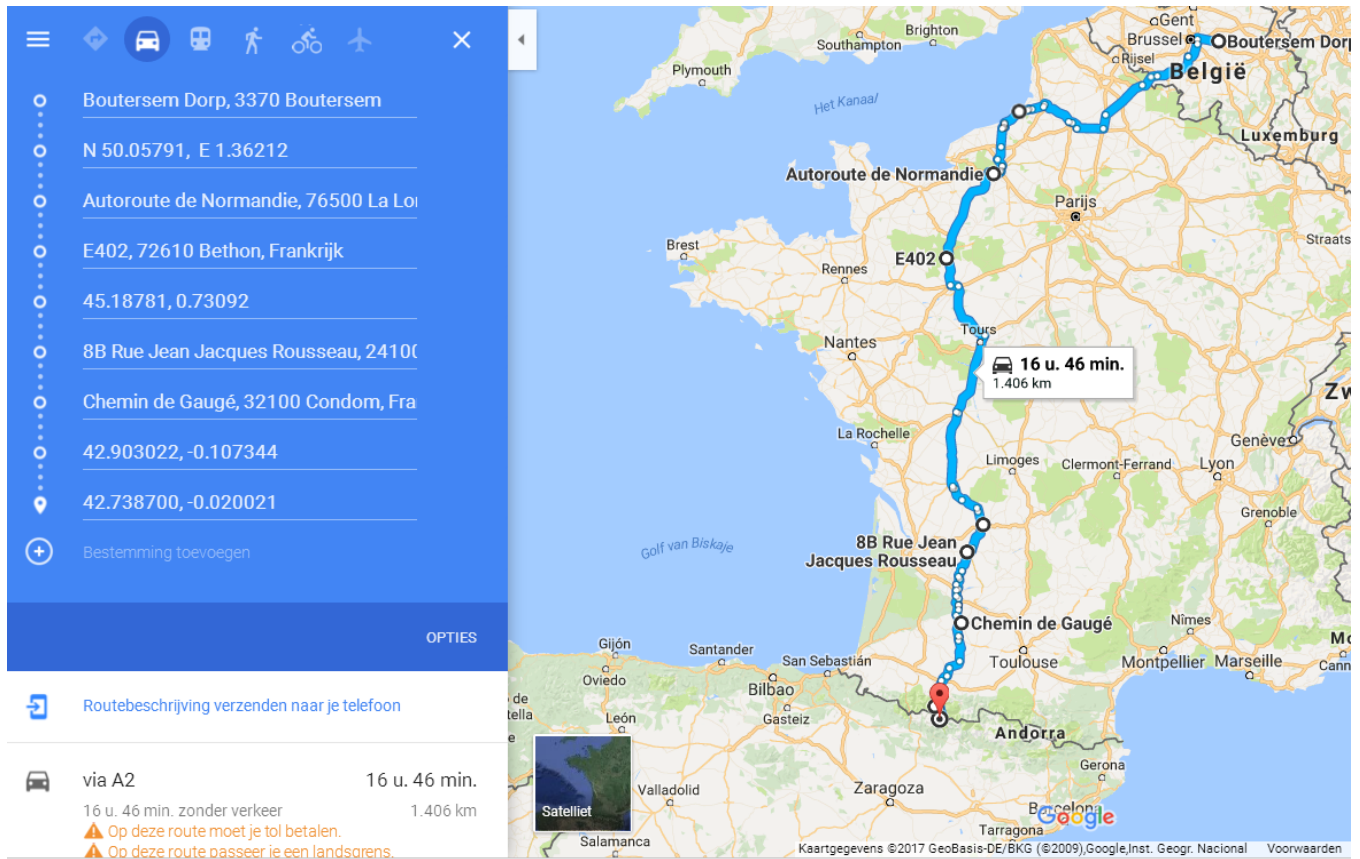

Lourdes, juni 2017 vertrek met een ommetje via Le Treport

Kaarten: Google en Michelin

Info: internet en toeristische diensten ter plekke

Van thuis naar Le Treport, en verder langs Perigueux, Bergerac en Condom, naar Cauterets/ Le pont d'Espagne, en naar Gavarnie

Het is 1 juni als we richting Lourdes vertrekken. We willen met een wijde boog om Parijs heen rijden, via Amiens, Rouen en Le Mans, en dan blijkt dat een omweg via Le Treport slechts 60 km extra te zijn. De keuze voor een “tussenstop” is snel gemaakt, als volgens “internet” blijkt dat er het komende Pinksterweekend “mossfeesten” zijn.

Jammer genoeg zien we te laat dat er in de zustergemeente Mers-les-bains in hetzelfde weekend ook “schotse spelen” zijn, en een “keltische markt”. In beide gemeenten spelen ook diverse doedelzakbands...’t Is dus ook “Pentecote en kilt”... Deze keer gemist, een volgende keer zeker mee te pikken.

In de toeristische dienst zijn ze duidelijk nog in opstartfase..want het duurt een tijdje voor we aan een (gekopieerd) plannetje geraken van de 2 toeristische wandelroutes.

We kiezen voor de camping municipal “Les Boucaniers”, aan de buitenkant van het stadje., op wandelafstand een kwartier tot in het centrum en de haven.

<http://camping.ville-le-treport.fr/> GPS: 50.0572222 , 1.3875

Als we later op de dag een wandeling maken, blijkt dat je zeker niet verder van het centrum staat boven op de camperplaatsen, met het gebruik van de gratis “funiculaire”.

Voor de mosselen moeten we wachten tot zaterdagavond (“à partir de dixneuf heures monsieur” krijgen we te horen als we belangstellend aan de grote strandtent gaan kijken...). Intussen gaan we op ontdekking in het stadje, gaan we markten, naar de vishal aan de havengeul...

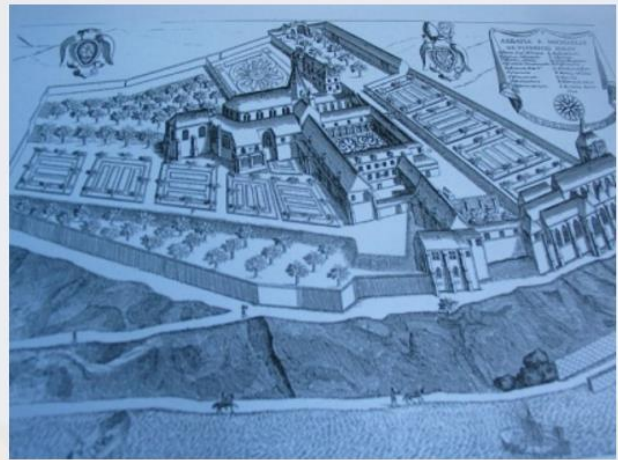
Geschiedenis van de stad

In 1036 laat graaf Robert I (graaf van Eu) met zijn vrouw Beatrix de Abdij Saint-Michel bouwen, gewijd aan de gelijknamige aartstengel. Het is de tegenhanger van de abdij op de Mont Saint-Michel en zo is het hertogdom Normandië geestelijk beschermd tegen Bretagne en Picardië. In het jaar 1100 wijzigt Henri I (graaf van Eu) de loop van de Bresle om de haven van water te voorzien, maar de haven slibt dicht. Tussen de veertiende en zestiende eeuw wordt Le Tréport talloze keren door de Engelsen in brand gestoken, geplunderd en verwoest.

In 1460 laat de graaf van Artois een kanaal graven dat tegen 1483 ook dichtslibt. Zijn zoon Frans I van Kleef legt kades aan, graaft een havenbekken, trekt de houten pier op en bouwt een zware zandstenen toren aan de voet van de Musoir ter verdediging van de stad.

De huidige kerk Saint-Jacques wordt aan het eind van de zestiende eeuw gebouwd. De zeer populaire graaf van Eu, de hertog van Penthièvre, legt in 1776 een spuidam aan om het dichtslibben van de haven te voorkomen. Er wordt begonnen aan een waterweg tussen Le Tréport en Eu, maar deze wordt nooit afgemaakt.

In 1756 wordt Le Tréport erkend als onafhankelijke stad en krijgt een eigen wapen en leuze: Sequanae Inferioris Portus, 'Laatste haven van de Lage Seine'. In 1835 schrijft Victor Hugo er een van de verzen van Les Contemplations. De vaargeul naar de haven en de bedding van de Bresle worden tijdens de regering van Lodewijk Filips I uitgediept en verbreed. De Bresle krijgt een jaagpad. Op deze wijze wordt handelswaar uit Le Tréport naar Eu vervoerd. Het 'Pavillon d'Orléans', het eerste zomerhuis aan zee, brengt in de negentiende eeuw de strandmode pas echt op gang. In 1843 en 1845 is koningin Victoria er te gast. Le Tréport wordt al gauw dé badplaats van de Parijzenaars vanwege de 'zeebaden' en de 'plezierreintjes'.

Abdij Saint-Michel

De abdij Saint-Michel stond bij de huidige kerk Saint-Jacques. De abdij kent haar bloeitijd tot de veertiende eeuw. Tijdens de godsdienstoorlogen in de zestiende eeuw wordt de abdij verschillende keren verwoest door de Engelsen en heeft ze veel te lijden. In de zeventiende eeuw is het leven er rustig, tot aan de Franse Revolutie. Alexandre Papin, burgemeester van Le Tréport, koopt in de negentiende eeuw de resten van de abdij.

De resten van de abdij: een steunbeer van de muur van de voormalige abdij is te zien op de speelplaats van de school Ecole Brossolette.

Kerk Saint-Jacques

De oorspronkelijke kerk wordt in 1362 gebouwd en loopt veel schade op tijdens de Honderdjarige Oorlog. De grootscheepse restauratie in 1699 verschaft de kerk een bevoorrechte plaats waardoor zijn indrukwekkende afmetingen (43 meter lang,

15 meter breed en 15 meter hoog) zich fier afsteken tegen de omgeving.

De kerk Saint-Jacques van Le Tréport is het bezoek zeker waard: typisch geruite gevel (uit Caensteen en silex), gotische toren, renaissance portiek met fijn bewerkt timpaan, en fraaie hangende sluitstenen (de langste is 3,80 meter lang).

Het voormalige stadhuis

Het oude stadhuis werd gebouwd in 1882, heeft een gevel van silex en baksteen en een gewelf uit de zestiende eeuw. Ook te zien : een negentiende-eeuwse pepertoren en een oorlogskruis met bronzen ster uit 1950.

Pastorie

woning met renaissancegevel. Manneken Pis doet sterk aan zijn Brusselse broertje denken!

De huizen van **de wijk Les Cordiers** aan de voet van de krijtrotsen hebben een bijzondere stijl : rijtjeshuizen van twee of drie verdiepingen, prachtige erkerramen en smeedijzeren balkons. Vroeger woonden in deze wijk de armste vissers die geen geld genoeg hadden om met netten te vissen en dus visten met lange touwen met zeepieren aan de haken.

Kapel Saint-Julien

Gebouwd in de veertiende eeuw als ziekenhuiskapel. De kapel herbergt een van de oudste leien doopvonten met menselijke gezichten uit de twaalfde eeuw.

Muurschildering

In de door de gemeente uitgestippelde toeristische rondleiding is op de parkeerplaats bij het museum Le Vieux Tréport een enorme muurschildering te zien: 30 meter lang met 4 taferelen. De geschiedenis van de stad gaat aan uw oog voorbij via het oude kabeltreintje, de baders, de zeeberoepen en een oude visser.

De Kahlburg

In 1942 hebben krijgsgevangenen, inwoners van Le Tréport en Duitse soldaten een waar doolhof uitgegraven in de krijtrotsen. Deze luchtafweerstand is van binnen geheel bekleed met baksteen. Meer dan 270 meter ondergrondse gangen, 32 zalen, 225 traptreden, 3 niveaus. In deze natuurlijke 'bunker' was het opperbevel van de artilleriebatterijen gelegd dat verantwoordelijk was voor de verdediging van de zone Ault-Le Tréport. Aan de buitenkant van de krijtrotsen zijn meerdere schietgaten te zien. Jammer genoeg zeer beperkte openingstijden/uren...

Het kabeltreintje van vroeger

De elektrische tram van Le Tréport werd op 1 juni 1902 officieel geopend en verbond het stadje Eu met de badplaats Le Tréport. De trammaatschappij van Mesnil-Val kon de verbinding met het strand echter niet tot stand brengen vanwege het grote hoogteverschil van de Rue de Paris. Er werd besloten een kabeltreintje aan te leggen voor de verbinding met de Terrassen en het luxueuze Trianon-hotel. De werkzaamheden vingen aan in 1907 en waren achttien maanden later voltooid. Het uithouwen van de tunnels duurde twee maanden. Het lage station werd versierd met tegelwerk en had veel weg van een Parijs metrostation. Het fronton van de tunnels werd gemaakt van rode en witte baksteen om de overeenkomst met de Parijse metro te bekrachtigen. Op 1 juli 1908 openden de graaf en gravin van Eu de kabeltrein. Ze werden op de voet gevolgd door meer dan 2.000 bezoekers, die onmiddellijk een retourtje kochten. In die dagen vervoerden de twee wagens (van gelakt hout, elk met een gewicht van meer dan 6 ton) elk 48 passagiers.

De kabeltrein bleek weinig rendabel en zeer kostbaar in het onderhoud. Het treintje functioneerde voornamelijk in de zomermaanden en werd tijdens de Tweede Wereldoorlog gevorderd door de Duitsers. Na de bevrijding werd de kabeltrein niet meer in gebruik genomen. Pas tegen het eind van de jaren 50 zag een nieuw project het daglicht. Een enkelkabelige lift die beide tunnels gebruikt en voorzien is van tien tweezitters nam de plaats van het kabeltreintje in. De stevige wind tussen het strand en de krijtrotsen kreeg echter vat op de lift waardoor deze vaak door pech niet kon functioneren. De exploitant gaf het tegen het eind van de jaren 70 maar op. In 1992 nam de gemeente de baan over. Het kabeltreintje van vandaag

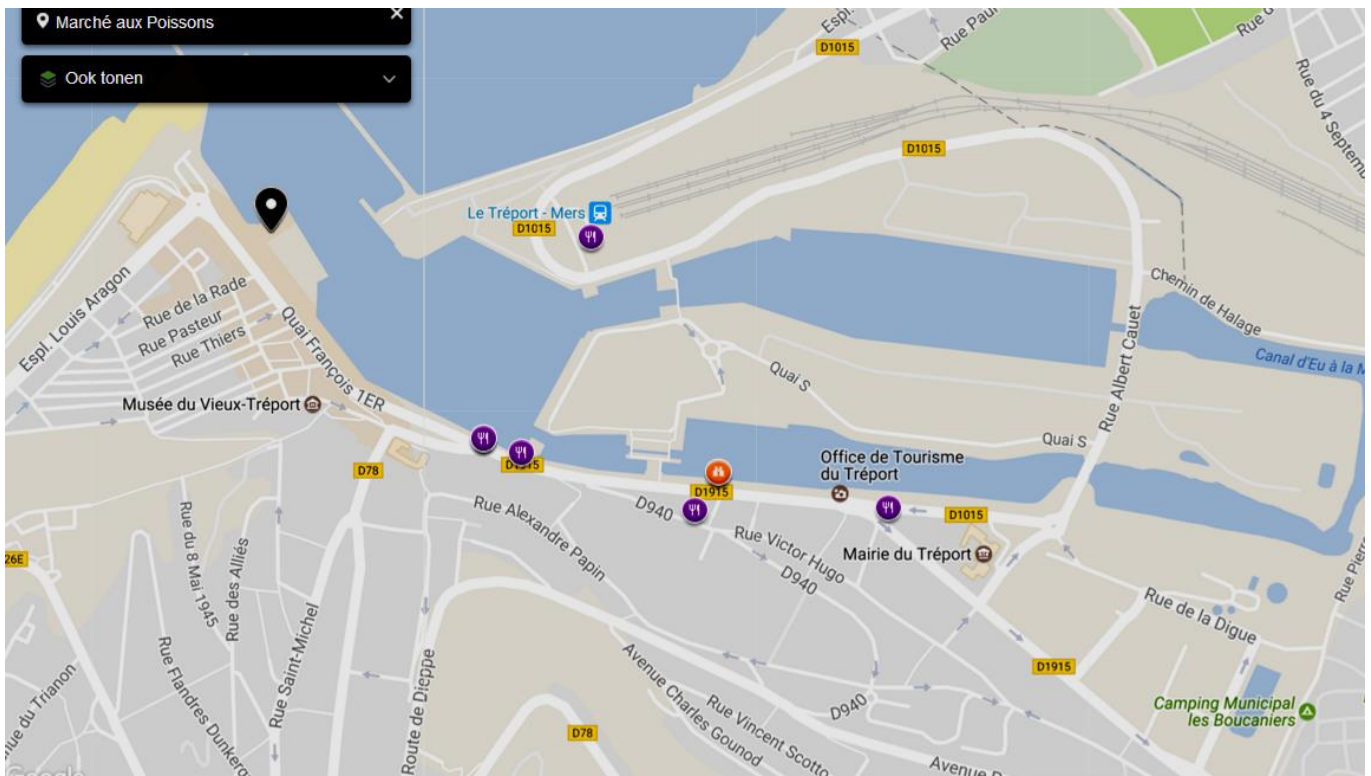
Om nostalgische redenen wordt de naam 'Funiculaire' (kabeltrein) aangehouden, maar het huidige vervoersmiddel functioneert echter met contragewichten. Het hoge station staat op een parkeerkelder van twee verdiepingen met lift. Het uitzicht vanaf het riante terras is adembenemend. Het lage station is eenvoudig van stijl en staat tussen de winkels. Het kabeltreintje is gratis en rijdt dag en nacht.

Dagje Mosselmarkt

Het Pinksterweekend staat in het teken van een bonte mosselmarkt waaraan talloze verenigingen uit Le Tréport en omgeving deelnemen. Tijdens deze dag wordt er ongeveer een ton mosselen gegeten in een gezellige sfeer met muziek.

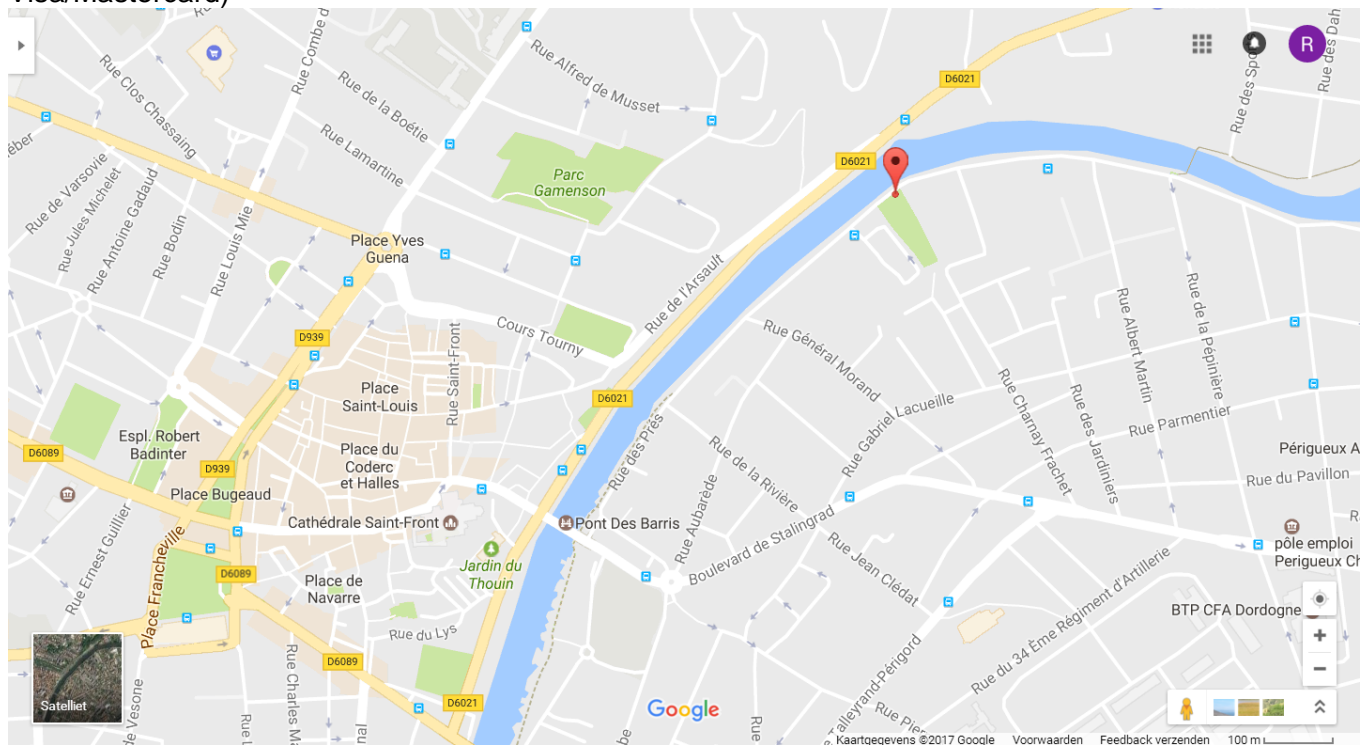
Om 19 uur zijn we aan de grote tent. De mosseltjes zijn kleiner dan de zeeuwse, maar lekker, met frietjes erbij, en doorgespoeld met een flesje plaatselijke witte wijn..de avond kan niet meer stuk.

En zeker voor herhaling vatbaar...

Van Le Treport naar Perigueux (blijkbaar geen camping in Perigueux) cp: Rue des Près 37, 24019 Périgueux, GPS: N 45.18781, E 0.73092.

Een 10 minuutjes stappen van het oude centrum. Met slagboom, en automatische kassa (betalen met Visa/Mastercard)

 Aire de Camping-Car (Code site 11752)
Aire de Camping-Car Périgueux / Aquitaine [24-33-40-47-64] / France

Location Camping-Car
Vez dès mainten...

Aire de Camping-Car
Rue des Près 37
24019 Périgueux
France

Montre sur carte

Perigueux, de oude stad

Perigueux, de stad met het grootste door monumentenzorg beschermde stadscentrum van Frankrijk. Laat u niet misleiden door McDonalds en de hypermarche van LeClerc, Perigueux heeft een fraaie laat-middeleeuwse binnenstad met smalle straatjes en leuke winkeltjes.

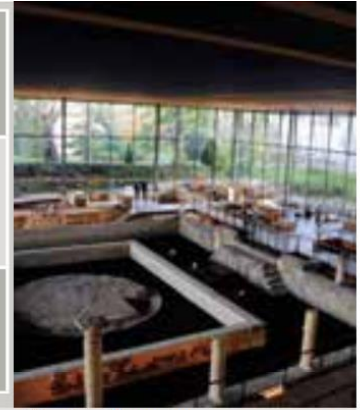
f9

MUSÉE GALLO-ROMAIN VESUNNA

Parc de Vésone
20 rue du 26e-R.-I.
24000 PÉRIGUEUX
Tél. : **05 53 53 00 92**
vesunna@perigueux.fr
www.perigueux-vesunna.fr

Adultes	6 €
Enfants	4 € gratuit pour les enfants de Périgueux
Réduit	4 € tarif famille : 12 €

Unique en France. Les vestiges d'une riche demeure gallo-romaine, dans une architecture de Jean Nouvel.
Des collections antiques exceptionnellement mises en valeur.

Fermeture annuelle

2 au 16 janv.

Fermeture hebdomadaire

lun. et jours fériés sauf l'été.

Horaires d'ouverture : oct. à mars : 9h30

12h30/13h30-17h (week-end 10h-12h30/14h30-18h).

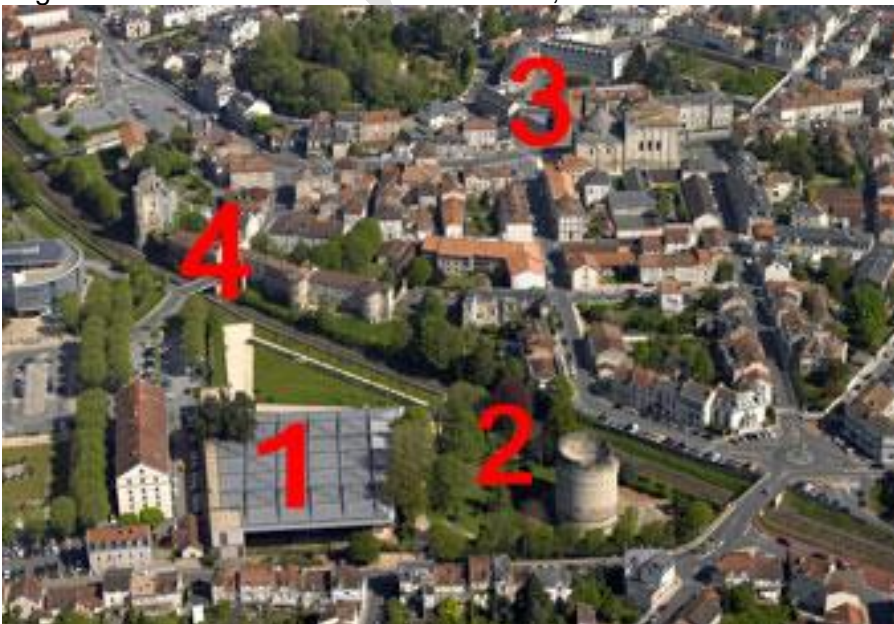
Été : 10h-19h. Avril, mai, juin et sept. 9h30-17h30

(week-end et jours fériés : 10h-12h30/14h30-18h)

Périgueux is net als de Perigord genoemd naar de Gallische stam Petrocorii wat "volk met de vier legers of stammen" betekent en die op deze plek woonde voordat de Romeinen de streek veroverden in 122 - 51 v Chr. De Romeinen hadden moeite met de Petrocorii, die toen al 500 jaar in de smalle vallei woonden. Ze hadden zich aangesloten bij het verzet van Vercingetorix tegen Caesar (bekend uit de boeken van Asterix), maar moesten zich uiteindelijk gewonnen geven aan de machtige Romeinse legers. Na de vijandigheden volgde de pax Romana, een tijd waarin de Gallo-Romaanse maatschappij bloeide en de stad Périgueux een van de mooiste werd van de Romeinse provincie Aquitania. De stad heet dan nog Vesuna, naar de heilige bron van Vesunna die op de linkeroever van de Isle ligt. U kunt er nu de imposante "Tour de Vesonne" bewonderen uit de Romeinse tijd met erachter de fraai geconserveerde resten van een Romeinse villa.

Na de val van het Romeinse rijk verwoestten de Alemannen de stad in de 3e eeuw. De fraaie tempels, basilieken en villa's werden afgebroken en de stenen gebruikt voor verdedigingswerken. Het hielp niet, een aaneenschakeling van plunderingen en verwoestingen door rondtrekkende barbaren (o.a. de Noormannen) ontleedde de stad van alle glans die het bezat in de Romeinse tijd en de naam werd nog slechts "de stad van de Petrocorii" of kortweg "la Cité".

In de 10e eeuw begint de wederopbouw. La Cité is de zetel van St. Front en het bisdom en wordt zo de hoofdstad van het graafschap Perigord. La Cité is het deel van de stad dat dicht langs de Isle ligt en waar nog steeds de St. Etienne de La Cité staat, een fraai voorbeeld van Romaanse bouwkunst.

Op de luchtfoto ziet u La Cité, een wat vergeten deel van Perigueux. Bij 1 de geconserveerde Romeinse villa, bij 2 de Romeinse Tour de Vesonne, bij 3 de kerk St. Etienne de la Cité en bij 4 huizen die gebouwd zijn op de oude vestingmuren uit de vroege Middeleeuwen.

St. Front, de grote kathedraal

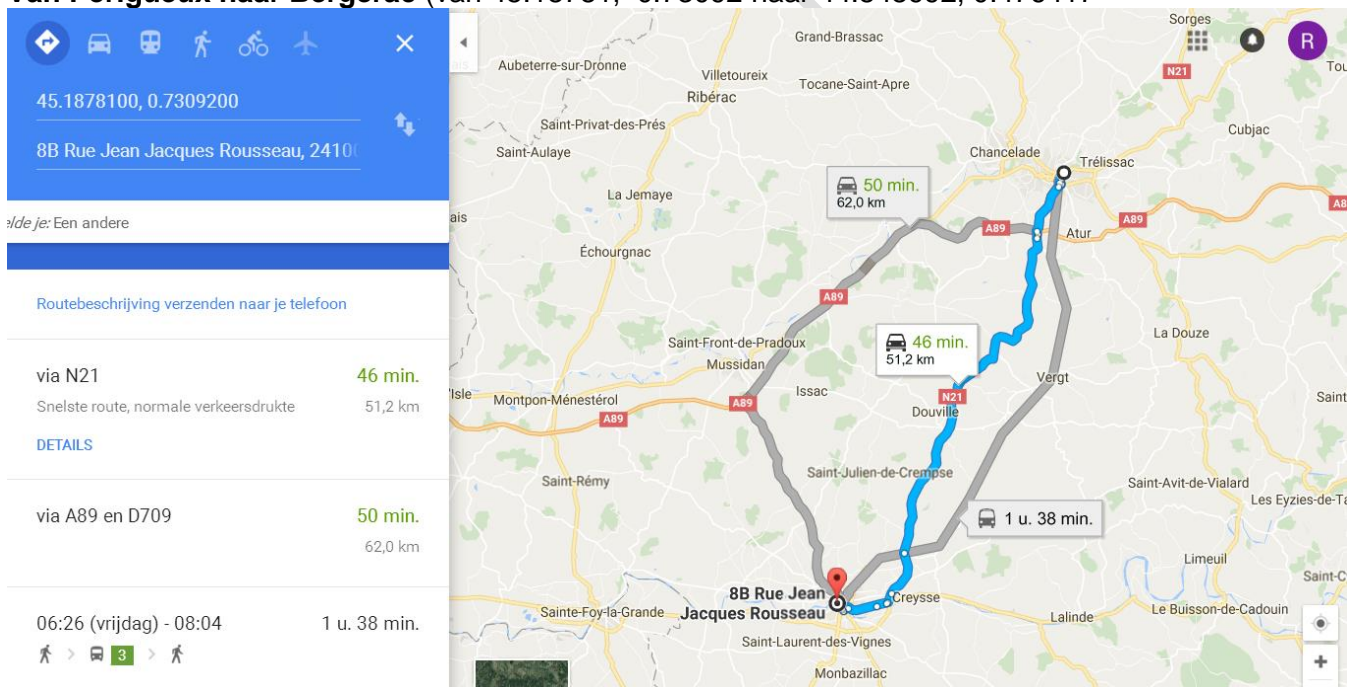
Al in de 6e eeuw werd op de plaats van de huidige kathedraal een kapel gebouwd bij het graf van St. Front. Vanaf dat moment was de Puy St. Front een pelgrimsoord en werd een belangrijke pleisterplaats op de weg naar Santiago de Compostella. Rond de kapel ontstond een abdij en in 1047 werd er een grotere kerk gebouwd, maar die brandde al in 1120 af. Er moest een nog grotere kerk komen en zo begon de bouw van de huidige kerk die in 1173 werd voltooid. Het bijzondere ontwerp lijkt sterk op de San Marco in Venetie met het grondplan in de vorm van een Grieks kruis en de koepels. Voor Frankrijk is het ontwerp zeer ongewoon en de kerk heeft een imposante en exotische uitstraling.

De kerk werd in 1575 geplunderd door de hugenoten en tijdens de godsdienstoorlogen werd ook het graf van St. Front vernield. Diverse restauraties volgden zonder rekening te houden met het oorspronkelijke romaanse ontwerp. Tot in 1852 de omstreden architect Paul Abadie de restauratie ter hand neemt. Hij herbouwt grotendeels de St. Front en houdt daarbij rekening met het oorspronkelijke ontwerp. Hij voegt de torentjes toe op de koepels naar het originele voorbeeld op de klokkentoren. Zijn latere ontwerp van de Sacre Coeur in Parijs was met soortgelijke lantaarns duidelijk geïnspireerd op zijn werk in Perigueux. De imposante klokkentoren is het enige deel van de kerk dat onveranderd overleefde uit de 12e eeuw, de toren is dus meer dan 800 jaar oud.

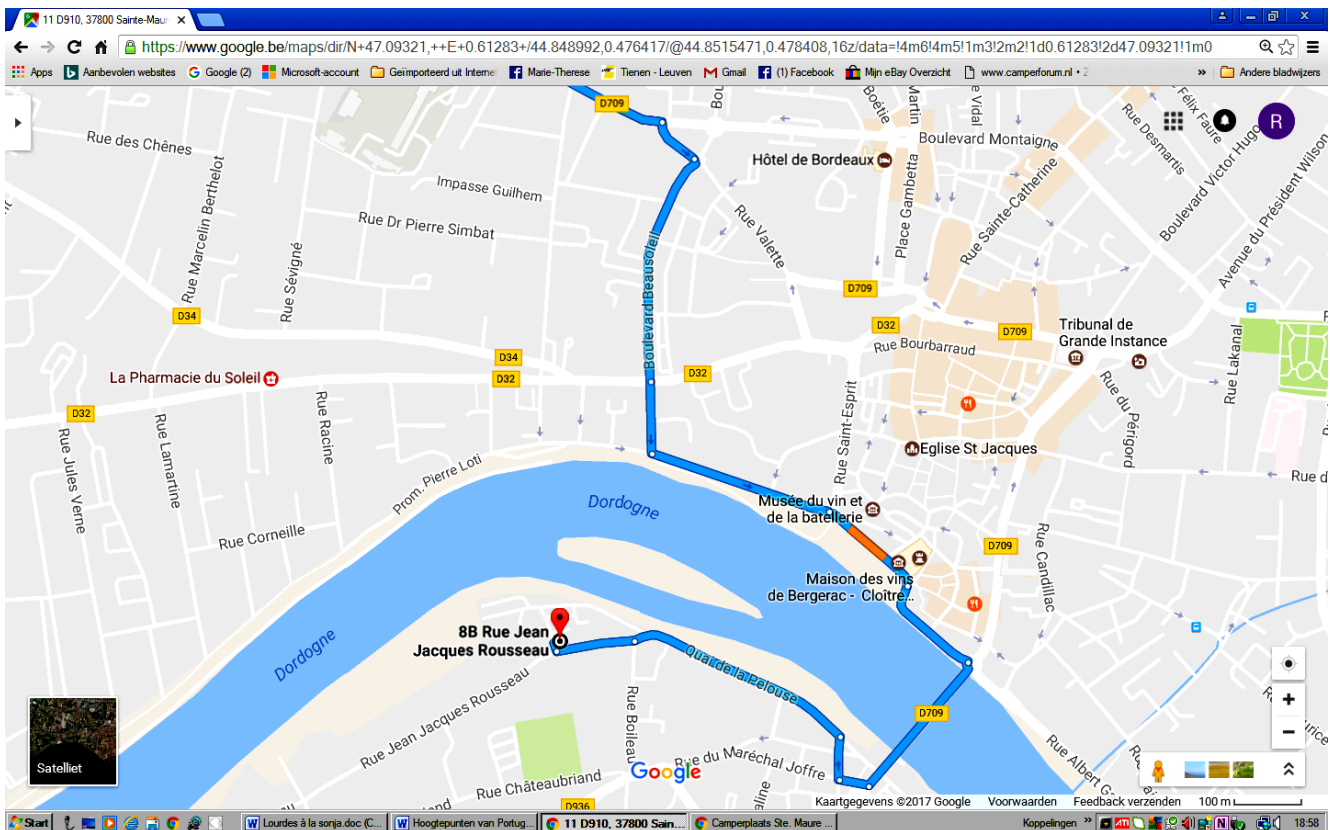

De oude binnenstad van Perigueux is autovrij en een heerlijk doolhof om oeroude straatjes en steegjes te ontdekken. Deze wandeltocht brengt u langs een aantal van de fraaiste plekken, maar vergeet ook niet een rondje door de lager gelegen La Cité te doen langs de St. Etienne en de Romeinse overblijfselen. Jammer genoeg voor ons is er niet veel open met de Sinksendagen...

Van Perigueux naar Bergerac (van 45.18781, 0.73092 naar 44.848992, 0.476417

Bergerac –
Camping La Pelouse, 8b rue J.J. Rousseau 24100 / Bergerac GPS : 44.848992, 0.476417

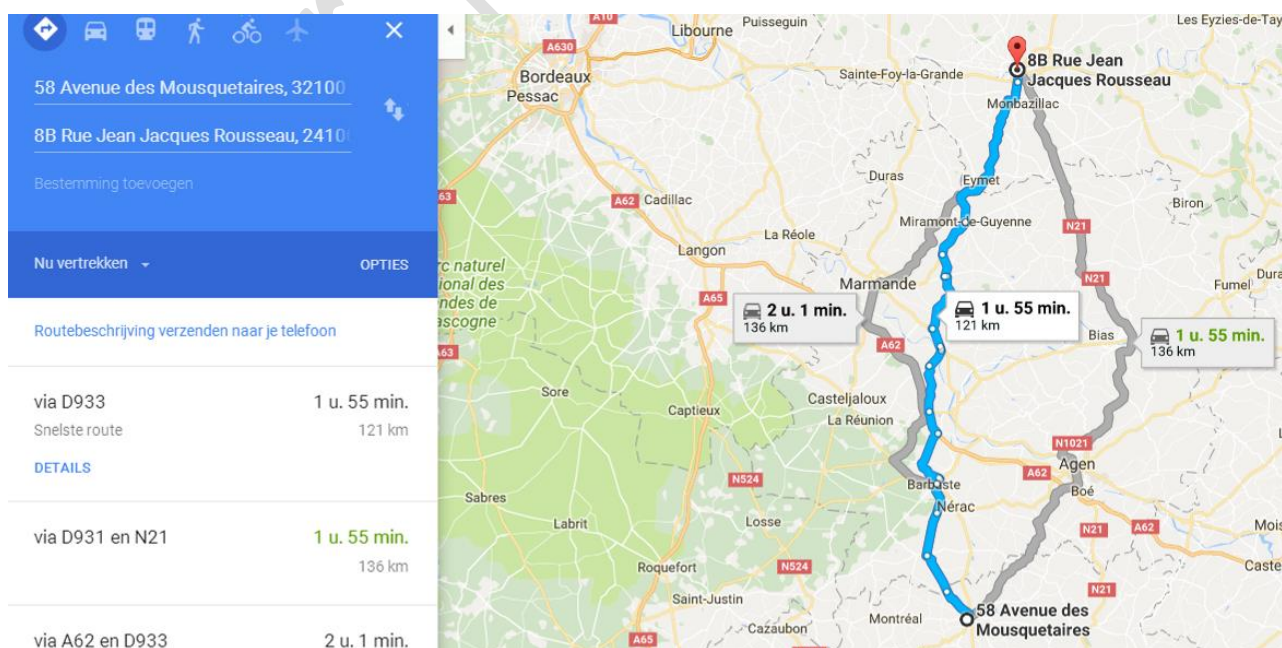
Bergerac, de stad beroemd om zijn Cyrano, de wijn die zijn naam draagt en die andere wijn, Monbazillac.

De naam komt voort uit het occitaans en betekende destijds Zandbank in de rivier (ac is een aanduiding voor water). In de 18e en 19e eeuw was Bergerac een belangrijke Franse binnenhaven, centraal gelegen tussen Bordeaux en het Centraal Massief. De functie van binnenhaven stelde Bergerac ook in staat om haar eigen producten te transporteren. De wijnen van Bergerac, de Pécharmant en de Monbazillac werden zo in heel Europa gedronken. De komst van de spoorwegen betekende het einde van de haven van Bergerac en luidde een tijd van economisch verval in.

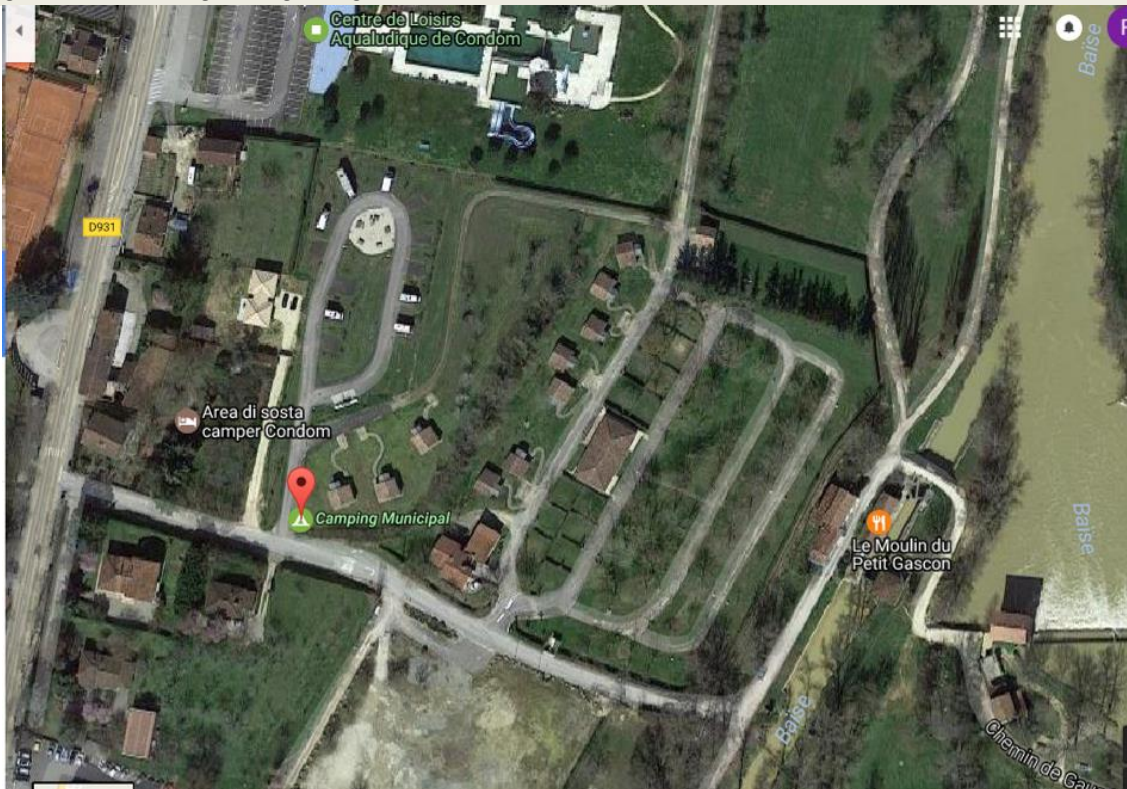

Een deel van het oude Bergerac is gerestaureerd en het is daarom een fijne stad geworden om in te flaneren, gewoon wanneer u genoeg 'landelijks' hebt gehad. Bekijk eens het plein en het beeld van Cyrano, of de kerk van Saint Jacques, een halteplaats van de pelgrims op de route naar Santiago de Compostella. Op maandag en woensdag is het er markt. Bezienswaardig zijn het museum van tabak en het museum van 'vin, de la batellerie et de la tonnellerie. Deze laatste laat mooi zien hoe de oude binnenhaven vroeger functioneerde en wat een drukke rivier de Dordogne ooit was.

Van Bergerac naar Condom CP op N 43.94868, E 0.36354

Camping Municipal l'Argente, ligt aan de oevers van de rivier Baise, net buiten het plaatsje Condom, in de buurt van een recreatiegebied, parc de Gauge, een ideaal gebied om te wandelen en te fietsen in een groene en rustige omgeving.

Menselijke bewoning lijkt te beginnen in de Condom- regio aan het einde van de prehistorie. De middeleeuwse periode liet vele overblijfselen achter van de Romaanse en gotische kastelen en kerken. De Condomois is afhankelijk van het bisdom Agen totdat het bisdom Condom ontstond in 1317. Het is vooral het Engels-Franse conflict dat deze regio met de aansluiting van de Condomois naar de kroon van Engeland in 1152 bij het huwelijk van Eleonora van Aquitanië met Henri Plantagenêt koning van Engeland markeert. Na de Honderdjarige oorlog komt de Condomois terug toe aan de Franse kroon en tijdens de verdeling van Frankrijk in bestuurlijke eenheden, geplaatst in de regio van Bordeaux. In de 16e eeuw, tijdens de godsdienstoorlogen geeft een sterke calvinistische invloed aanleiding tot veel conflicten.

De welvaart van de regio zal komen van de ontwikkeling van de wijngaarden aan het begin van de 17e eeuw en de 18e eeuw. Heel succesvol is de aanplant van wijngaarden en de landontginning, aangemoedigd door het edict van 1766. Slechte kwaliteitswijn wordt vervolgens omgezet in brandewijn en verzonden via land en rivier (de Baise vanuit Lavardac) richting Bayonne en Bordeaux naar het noorden, of Amerika.

Tijdens de periode van de revolutie, behoorde de Condomois tot het departement de Gers.

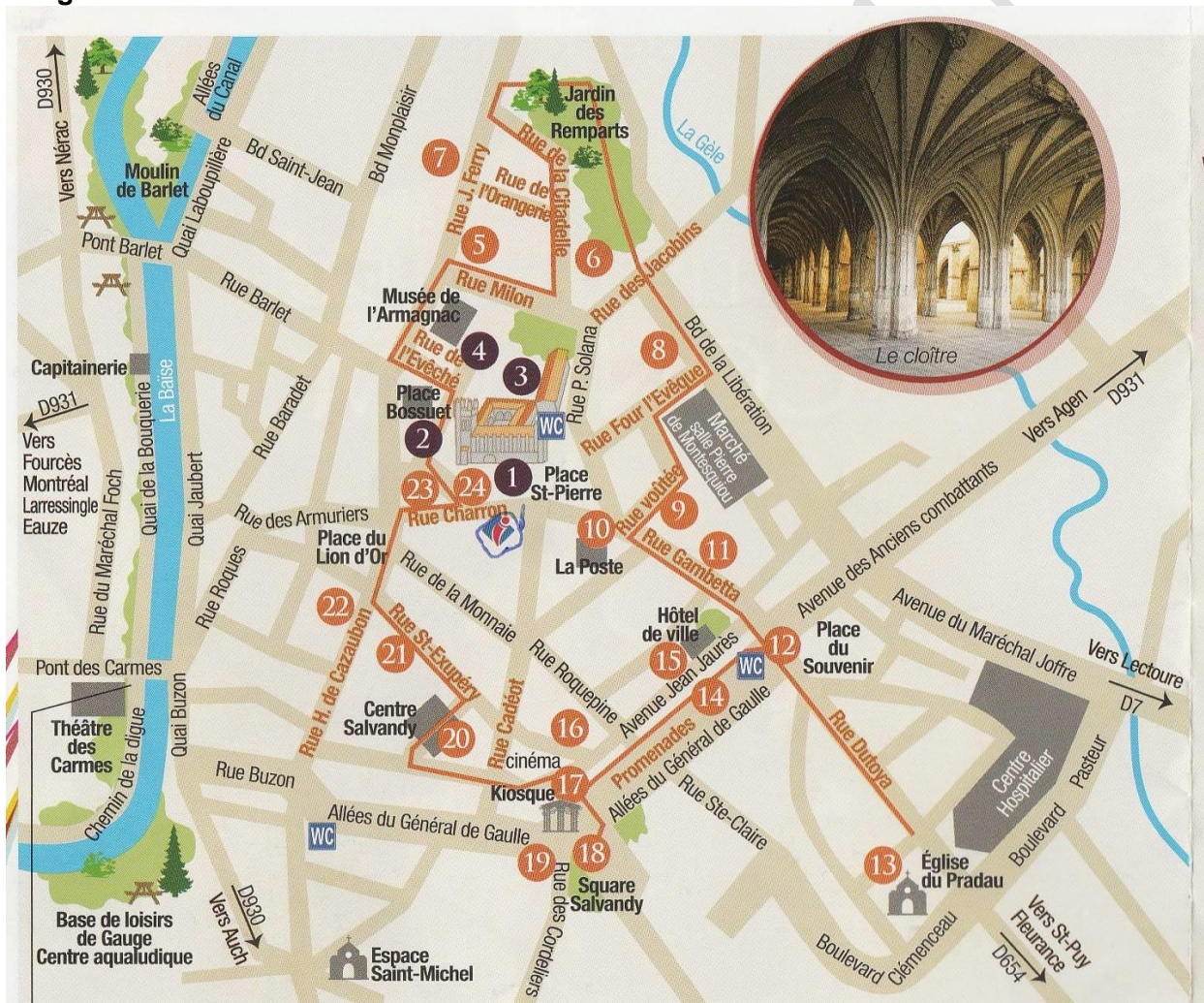
De kathedraal van St. Peter:

Dit gebouw is het werk van Jean Marre, die bisschop van Condom was van 1497 tot 1521. De kerk van Saint-Pierre in zuidelijke flamboyante stijl, is aangebouwd aan het hoofdaltaar in XIVe-eeuwse Gothiek, maar in een soberder stijl in de bogen en gewelven. Dit hoofdaltaar werd hersteld door Bernard Alaman, bisschop van 1369 in 1407. We merken het Zuid-portaal, dat zeer representatief is voor de flamboyante stijl.

Het klooster van Condom dateert voor de funderingen van de XVIe eeuw maar werd gerestaureerd en vernieuwd in de 19de eeuw. Sommige elementen zoals opengaande deuren, dateren uit de XVIe eeuw. De St. Catherine kapel in de oostelijke vleugel is ook uit deze periode

Wandeling door het oude centrum van Condom

Le Triangle Sacré

1 PLACE SAINT-PIERRE

Depuis l'époque médiévale jusqu'à aujourd'hui, transformée de cimetièrre en lieu de vie, la place Saint-Pierre est le lieu de passage des pèlerins cheminant vers Saint-Jacques-de-Compostelle. Les façades des maisons de cette place témoignent d'une époque prospère, la XVIIIème siècle, durant laquelle la ville était la capitale économique de l'eau-de-vie d'Armagnac. Leur architecture se caractérise par l'alliance de la pierre calcaire locale et du fer forgé.

Les quatre Mousquetaires

Inaugurée en 2010, la statue des « Cadets de Gascogne » est l'œuvre du sculpteur géorgien Zourab Tsereteli. Les mousquetaires Porthos, D'Artagnan, Aramis et Athos (de droite à gauche), de leur 2,30 m de hauteur crâcn, croisent leur fer de bronze et s'imposent par leurs 5,5 tonnes.

La Cathédrale Saint-Pierre (inscrite sur la liste du Patrimoine mondial de l'humanité par l'UNESCO au titre des chemins de Saint-Jacques-de-Compostelle)

La cathédrale Saint-Pierre de Condom est un monument de deux âges. A l'Ouest, érigée sur l'emplacement d'une ancienne église abbatiale du XIème siècle, la cathédrale date du début du XVIème siècle. A l'Est, la chapelle axiale dédiée à la Vierge Marie, a été construite au XVIème siècle et ensuite rattachée à l'église du XVIème siècle.

L'histoire de la communauté condomoise atteint son apogée en août 1517, lorsque le Pape Jean XXII crée l'évêché de Condom. La construction de la cathédrale se situe durant l'épiscopat de Jean Marie, près de deux siècles plus tard. Commencée vers 1544, l'évêque mit tout en œuvre pour réaliser rapidement cet édifice d'envergure architecturale non négligeable.

Le portail Sud se compose d'une porte à linteau droit du XVIème siècle, encadrée par trois voussures sculptées de 24 personnages disposés en couronne autour du personnage principal du trumeau. Le regard de ces anges et personnages de l'Ancien Testament converge vers une statue aujourd'hui disparue.

D'un style gothique flamboyant languedocien, cet ensemble architectural est composé d'une large nef unique flanquée de part et d'autre de chapelles latérales plus ou moins profondes, séparées par des contreforts. L'ensemble du bâtiment est couronné par une large verrière donnant une grande clarté à la nef. En effet, les grandes avancées technologiques de l'époque permettent la multiplication des fenêtres hautes. Les baies ont tendance à occuper toute la largeur de la travée, transformant l'édifice en espaces de lumière et de couleurs. Les vitraux ont été remplacés plusieurs fois jusqu'au XIXème siècle. Ceux présents dans la chapelle de la Vierge Marie sont sortis des ateliers Condomois. Le couvrament voûté sur croisées d'ogives est un élément traditionnel de l'art gothique méridional. Les clés de voûte historiées, réalisées en 1641, sont un témoignage en dédicace. Elles représentent la Sainte Trinité, Saint-Pierre lui-même, les armes de la ville de Condom, celles de l'évêque bâtisseur, un portrait de Louis XI ainsi que les armes d'Anne de Bretagne.

Le chevet en hémicycle termine la partie orientale, avec un déambulatoire qui s'ouvre sur cinq absidiolés, avec au centre, la chapelle de la Vierge, la partie la plus ancienne de l'édifice. A l'opposé, dans la tribune du parthex, se trouve un

Durée du parcours : 1h30 environ

orgue placé au XIXème siècle et caractérisé par le chant du rossignol, trois notes rates et baroques.

Horaires d'ouverture de la cathédrale : toute l'année de 9h00 à 18h30.

2 PLACE BOSSUET

Le Portail Ouest

De 40 mètres de haut, la tour du clocher présente à sa base un tympan du XIXème siècle, illustrant le Christ en Majesté entouré de quatre évangélistes.

Place Bossuet

Elle porte le nom de l'agile de Meaux, célèbre auteur des «Raisons funèbres» (XVIIème). Jacques Bénigne Bossuet fut nommé évêque de Condom en 1669. Mais dès 1670, il fut nommé précepteur du Grand Dauphin, fils aîné de Louis XIV, et donc ne vint jamais jusqu'à Condom.

La Tour Auger d'Andiran

Du XIIème siècle, elle porte le nom de l'abbé qui y demeura, célèbre pour son parage (alliance) avec le roi d'Angleterre, duc d'Aquitaine, Edouard 1er.

3 LE CLOÎTRE (entrée libre)

Ses fondations furent commencées en même temps que la construction de la cathédrale, au XVIème siècle.

Côté cour gravillonnée, se trouvait à l'origine la chapelle Sainte-Catherine, réservée au chaître. Ouverte sur le cloître et fermée côté cour, cette dernière est formée de trois arcades ogivales décorées de neuf clés de voûte polychromes. Elles présentent les armoiries des abbés, évêques et seigneurs de Condom.

Tout comme la cathédrale, le cloître a subi de nombreuses destructions lors des guerres de religion. Suite à la Révolution, il fut vendu en tant que bien national. Couvert côté d'appelle, il fut utilisé à des fins commerciales.

Aujourd'hui, le cloître fait office de passage. Les cellules monastiques à l'étage abritent le Centre Culturel de la ville. On peut y remarquer deux portes datant de la Renaissance.

4 LA CHAPELLE DES ÉVÊQUES

(salle des pas perdus du Tribunal)

Véritable joyau de l'architecture Renaissance avec ses voûtes polychromes, sa porte d'entrée domaint sur l'ancienne cour d'honneur de l'évêché. Aujourd'hui, elle est utilisée comme salle des pas perdus du tribunal.

L'ANCIEN ÉVÊCHÉ

(sous-préfecture - 2 rue Jules Ferry)

Mis en chantier en 1693 par Monseigneur d'Amersroches, dernier évêque de Condom, l'ancien évêché fut achevé un siècle plus tard, durant la Révolution.

La façade classique abrite sous ses pierres la sous-préfecture de Condom. Elle fait face aux anciennes sources disposées en U, dont les salles voûtées et charpentées sont aujourd'hui investies par le Musée de l'Armagnac (2, rue Jules Ferry - Contact : 05 62 28 47 17).

...et la Cité historique

5 L'ANCIENNE MAISON D'ARRÊT

(4 rue Jules Ferry)

Édifiée entre 1837 et 1848 dans les jardins de l'évêché, elle fut utilisée jusqu'en 1936.

6 MAISON DE COMPAIGNO

(6 rue de la Citadelle)

La plus ancienne partie de la maison comprend une tour du XIIIème siècle. Elle faisait partie des murailles d'origine. La 2ème partie est du XVIème siècle. Ici se trouvait le corps de garde de Condom détruit par Richelieu.

7 L'HÔTEL DE POLIGNAC

(École publique)

Ce véritable palais fut construit au XVIIème siècle par l'abbé de Polignac, chanoine de Condom. Elevé sur l'emplacement

d'une ancienne tour-porte de la ville, il expose un beau portail en fer forgé entouré de colonnades qui forment la cour d'honneur, tandis que sa façade est ornée de frontons, balustrades, balcons, corniches, chapiteaux ouvragés, le tout couronné d'un fronton triangulaire.

8 TOUR ATTACHÉE AUX ANCIENS REMPARTS

(15 boulevard de la Libération)

Dès le XIIème siècle, Condom se fortifie, une muraille ponctuée de tours protège la ville. En application du traité de Paris de 1223, les fortifications sont démolies, puis reconstruites un siècle plus tard.

9 RUE VOÛTÉE MÉDIÉVALE

(au bout de la Place du bataillon de l'Armagnac, à droite) Située sous une maison à colombages, elle représente les couverts médiévaux appelés également les poutrelles.

Rue Gambetta

Dans cette ancienne rue royale, différents styles architecturaux se succèdent : l'architecture médiévale et ses colonnades, l'architecture classique du XVIIIème et ses grandes ouvertures, sa pierre calcaire et ses ornements en fer forgé. Certains décors sculptés sont très soignés.

Vue de la Cathédrale Saint-Pierre

Flashez-moi !

10 HÔTEL DE LA POSTE

(15 Rue Gambetta)

Construit entre 1778 et 1782, il abritait l'ancien palais de justice qui devient maison communale à la Révolution. Plus en 1894 le bureau des postes et télégraphes s'y installa. Sa façade néo-classique est très pure.

11 HÔTEL DE COQ DE SEMPÉ

(Hôtel-Restaurant)

Cet hôtel, disposé en U autour de sa cour d'honneur est surmonté d'un fronton triangulaire où était sculpté le blason de la famille.

12 MONUMENT AUX MORTS

Cette place, située sur l'ancienne porte Saint-Espirit, est le lieu de jonction entre le faubourg du Pradoux et la cité. Dès le moyen-âge, une croix antique fut implantée en son centre. Elle rappelaux aux pèlerins qu'ils étaient sous la protection divine.

Aujourd'hui «Place du Souvenir», elle permet de rendre hommage aux soldats des guerres de 1914-1918, 1939-1945 et d'Algérie.

La statue est un poilu dépassant deux colonnes.

13 L'ÉGLISE SAINT-BARTHÉLÉMY

(rue Duroyer)

Commencée en 1175, achevée au XIIIème siècle, cette église dut être restaurée suite aux guerres de religion, puis au XIXème siècle pour le clocher octogonal et la flèche de pierre. Son portail Nord plein cintre, orné de chapiteaux romain du XIème siècle, est dit «des capots» (les lépreux considérés comme des parias, faisant partie d'une caste mise à part). L'intérieur de la chapelle latérale révèle un plafond à caissons du XVIIIème siècle, décoré de peintures, médaillons et rinceaux, restauré en 1997. Les tableaux du XVIIIème siècle ont été peints par Jean-Baptiste Smets. L'église présente également une collection d'art sacré. Face à elle, le porche et la cour intérieure de l'hôpital sont des anciens éléments de l'hôpital du «Pradoux» fondé en 1212.

Horaires d'ouverture de l'église : en juillet et août, les mardis et mercredis de 15h à 18h. Ouverture sur demande au 05 62 28 39 71.

14 "LES PROMENADES" OU "ALLÉES DU GÉNÉRAL DE GAULLE"

Les allées sont placées sur les anciennes fortifications de la ville. Elles sont un trait d'union entre le bourg médiéval et les faubourgs. C'est Louis XVI qui accorda l'autorisation de raser les restes de murailles et de déposer la terre des terrassements sur la vœux «patius», un chemin d'herbe utilisé par les hommes et leurs animaux pour contourner la cité.

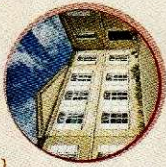
15 HÔTEL DU BOUZET DE ROQUEPINE (hôtel de ville)

Construit en 1763 sur l'ancienne ligne de fortification de la ville, cet hôtel particulier ne possède pas de cour d'honneur. De sa façade allongée émerge un balcon-bec surplombant l'entrée. On remarque également l'imposant fer forgé de la porte d'entrée et les ouvertures en oeil de bœuf au niveau des corniches. En 1894, il fut racheté par la commune et devint la première école publique de filles. Il est investi par la mairie depuis 2006.

16 HÔTEL DE CUGNAC

(36 rue Jean Jaurès producteurs d'Armagnac)

Bâti au XVIIIème siècle, il se compose d'un corps de logis, de deux ailes et au centre, d'une cour d'honneur fermée par une très belle grille en fer forgé. Le fronton triangulaire est marqué par ses armes du bâtisseur.

17 LE KIOSQUE À MUSIQUE

Réalisé en 1893, il remplace la statue des Trois Grâces initialement située sur les allées. Lieu de rendez-vous des amateurs de musique, dès la fin du XIXème, de nombreux bals populaires y avaient lieu. Durant la seconde guerre mondiale, de nombreux bals clandestins étaient organisés dans les sous-sols du cinéma. Celui-ci fut le premier cinéma en plein air de la ville.

18 SQUARE SALVANDY FONTAINE DES "TROIS GRÂCES"

Cette sculpture aménagée en fontaine est la copie d'une œuvre en marbre réalisée en 1561 par Germain Pilon. L'original monument funéraire contenait le cœur d'Henri II se trouve actuellement au musée du Louvre, à Paris. Aglaé, Thalie et Eucharosyne représentaient la beauté dans la mythologie gréco-romaine.

19 HÔTEL DE CADIGNAN

(11 av. du Général de Gaulle - à gauche du square) Édifié en 1774 par le marquis de Bonas, cet hôtel mas- sif et imposant a conservé un fronton triangulaire portant quelques traces des armes de son bâtisseur. Cet édifice s'ouvre par une porte cochlée sur un bâtiment surmonté d'un fronton triangulaire et possédant de nombreuses caractéristiques de l'architecture du XVIIIème siècle, tel que l'escalier en pierre avec sa rampe et le balcon en fer forgé.

20 CENTRE SALVANDY

(20 rue Jean Jaurès - au côté opposé des Promenades) Fondé en 1586, l'ancien collège des garçons de Condom fut installé dans les corps de bâtiments accolés à la tour. En 1628, il fut confié par les Oratoriens. Dans la lignée des Jésuites, ils étaient voués à l'élevation du niveau religieux, spirituel et moral du clergé français ainsi qu'à l'enseignement. Les Oratoriens élevèrent l'établissement parmi les plus renommés du Sud-Ouest.

Après avoir franchi la première cour et le porche, le Centre Salvandy révèle trois époques de construction. La maison sur la droite pourrait avoir été bâtie en 1296 par le Roi d'Angleterre et l'abbé de Condom afin d'y rendre justice. La tour ajoutée au XVème siècle abrite un escalier et présente de belles ornements de fenêtres et de portes.

En 1587, cette maison servit de base à la construction du collège qui prit la forme d'un «J». Dans les années 1837 à 1848, la restauration du lycée fut largement subventionnée par Salvandy. Né à Condom en 1795, il était alors Ministre de l'Instruction publique. Cet homme politique et homme de lettres fut également membre de l'Académie Française et Ambassadeur de Turin. Il fonda l'école d'Athènes et créa plusieurs facultés de province, dont le collège de Condom. Aujourd'hui, les noms des classes inscrits sur les linteaux des portes témoignent de cette glorieuse époque.

21 LA MAISON DE LAVENÈRE-LUSSAN

(1 rue Saint-Exupéry)

Bâtie au XVIème siècle, cette maison expose sur sa façade deux fenêtres à meneaux aux décors figuratifs.

Rue Honoré Cazaubon

Né aux prémices de la première Guerre Mondiale à La Romieu, Honoré Cazaubon fut agent de liaison pour la résistance durant la seconde Guerre Mondiale. Il fut fusillé, avec 70 autres résistants, au maquis de Melhan le 7 juillet 1944.

22 L'HÔTEL DE GALARD

(10 rue Honoré Cazaubon)

Datant du début du XVIIIème siècle, cette façade Louis XV est composée d'un portail encadré de pilastres ioniques surmontés d'une imposte et de baltes à macarons sculptées.

Place du Lion d'Or

Elle tient son nom de la taverne homonyme présente sur cette place dès le XIIIème siècle. Elle est flanquée de façades rappelant divers styles architecturaux, tels que les façades du moyen-âge à colombages ou classique en pierre et fer forgé. Elle fut le lieu des marches à l'Armagnac.

Rue Charron

Cette rue est l'une des plus anciennes de Condom. Elle part vers la cathédrale de la Place du Lion d'Or où se trouvait l'une des portes de la ville au XIIIème siècle.

Pierre Charron (1541-1603), philosophe, juriste, théologien, prédicateur de Marguerite de Valois et d'Henri IV, il devint l'évêque de Montaigne à 18 ans, puis son collaborateur et fils spirituel. Il écrivit trois traités établissant la liberté de penser et d'écrire en morale, politique et religion.

23 HÔTEL DE BOURRAN

(8 rue Charron)

D'allure classique, cet hôtel particulier du XVIIIème siècle se compose aujourd'hui de trois maisons. Bâti en demi-lune, il épouse la forme de la rue. Il présente une belle porte en chêne muni d'un heurtoir, ainsi que des ouvertures patées de balcons de fer forgé.

24 MAISON LOUBIÈRE

(face à la place - Restaurant-Crêperie)

Dernière maison de la rue Charron, sa façade couvre la partie nord de la place Saint-Pierre. La légère mais significative différence de travail dans le balcon en fer forgé nous rappelle qu'à l'origine, il s'agissait de deux maisons accolées et quasiment identiques, construites au début du XIXème siècle.

L'histoire de Condom

Condom est située dans le nord du département du Gers. Edifiée sur un promontoire calcaire, la ville s'élève à environ 80 mètres d'altitude. Elle fut partie des villes les plus basses du Gers.

Sous-préfecture depuis 1800, la ville compte environ 7000 habitants répartis sur un territoire d'une superficie de 97km², près de 70 fois supérieur à la moyenne nationale de France. C'est la commune la plus vaste du département et la seconde par la population.

L'étymologie du nom de la ville remonterait à la protohistoire, du mot d'origine gauloise «Condriomagus». Signifiant «marécage du confluent», il nous rappelle que c'est grâce à la rencontre du ruisseau de la Gèle et de la rivière Baise, au pied de la ville, que l'endroit devint un carrefour de populations qui s'y installèrent.

En 1011, la ville de Condom entre dans l'histoire, lorsqu'une abbaye dédiée à Saint-Pierre est élevée et confiée aux Bénédictins. Elle s'enrichit rapidement, notamment grâce au passage des pèlerins allant vers Saint-Jacques-de-Compostelle. En effet, la ville est située sur «la voie du Puy». Au fil du temps, tout le long du chemin, se sont développés des hâtes, hôpitaux et autres lieux d'accueil. Les pèlerins cheminaient et faisaient des dons à l'Eglise afin de purger leurs péchés.

Au début du XIVème siècle, sous l'occupation anglaise, les abbés revenus puissants, obtiennent l'érection de Condom en évêché, avec un diocèse de 130 paroisses.

Les XIV, XV, XVI et XVIIème siècles sont noirs pour le royaume de France. La Guerre de Cent ans et des partis anglais et français ravagent le pays jusqu'en 1453. Les guerres de religion sacragent à leur tour les villes. Les couvents sont pillés, la cathédrale mise à sac. La fronde arrive ensuite et dévaste encore une

LES ARMES DE LA VILLE

Elles représentent un pont crénelé à cinq arches, posé sur une rivière. Ce pont est sommé de cinq tours également crénelées. Les deux tours extérieures sont surmontées de deux clefs affrontées.

fois le pays. C'est une suite d'épreuves auxquelles il faut ajouter plusieurs autres maux tels que la famine, la disette et la peste.

Au XVIIIème siècle, le calme revient.

Les sources sont captées, les rues pavées, les ponts et fontaines restaurés. On se préoccupe même de rendre la Baise navigable. Les gabarres acheminent vins et eaux de vie d'Armagnac vers Bordeaux et l'évêger. La ville se développe et de riches hôtels particuliers sont érigés.

Le XXème siècle est celui de l'économie et du commerce, mais la combinaison de la navigation et du chemin de fer n'eurent pas les effets positifs attendus. Il faut ajouter à cela la crise du phylloxéra, un insecte installé dans les racines du cep de vigne, qui a considérablement réduit les vignobles et frappé une économie qui résista cependant jusqu'à la guerre 14-18.

Aujourd'hui, la ville est inscrite parmi les Grands Sites Touristiques de Midi-Pyrénées sous le titre «Faran, Baise, Armagnac» autour de l'Abbaye cistercienne de Faran, du village fortifié de Larassingle, de l'Intrance douce dont la randonnée et le tourisme fluvial sur la rivière Baise, et de l'Armagnac, notre Histoire, nos Paysages et notre Eau de Vie.

L'Office de Tourisme de la Ténarèze vous propose des visites guidées journalières en période estivale ou sur réservation toute l'année pour les groupes.

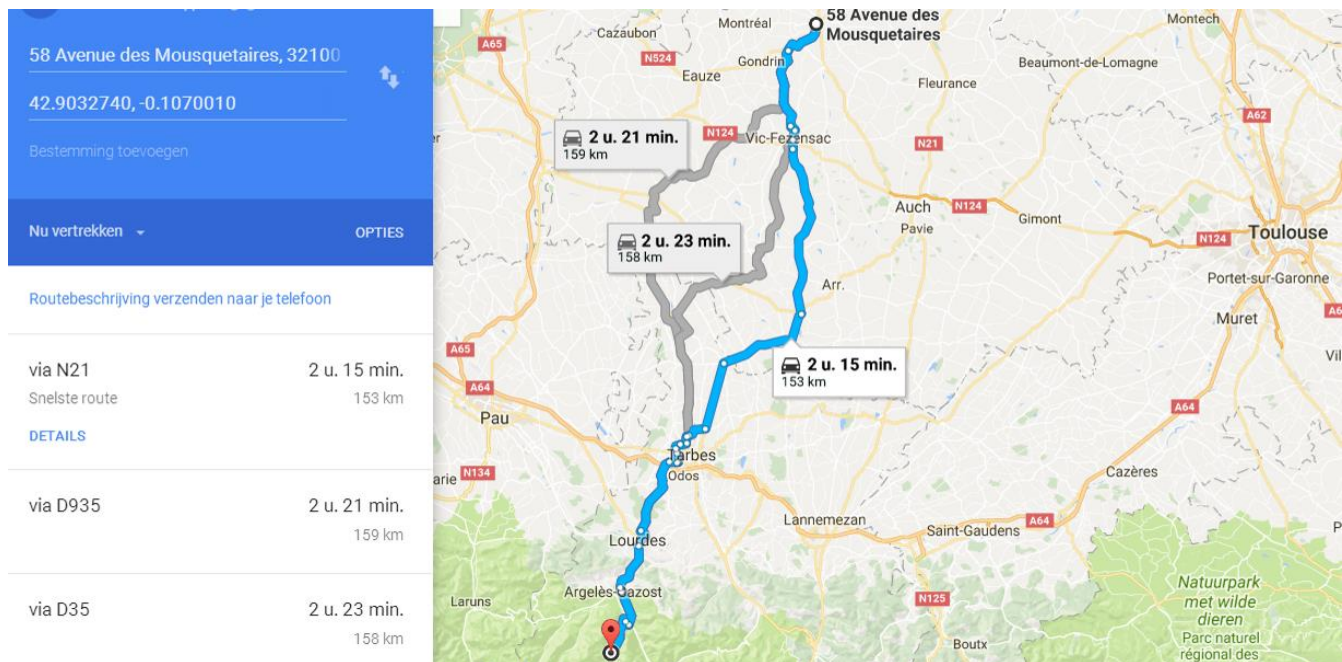

CONDOM
GERS TÉNARÈZE

Tel : 05 62 26 00 00

Van Condom naar Cauterets / Pont d'Espagne

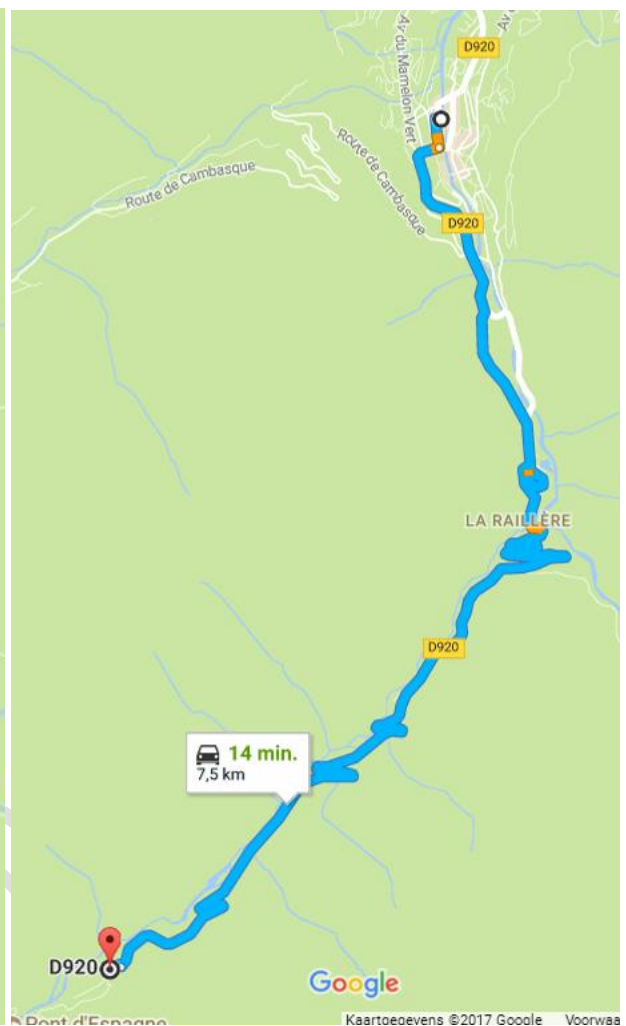
M&M zitten al in de buurt van Cauterets, en onze planning wordt een beetje omgekeerd. We zullen de Tourmalet later doen, en rijden ineens via Tarbes naar Cauterets.

Camping Cabaliros, 93 Avenue du Mamelon Vert, 65110 Cauterets, is de bestemming. Een ACSI-camping, met verlaagd tarief buiten het hoogseizoen. **Gps : 42.903274, -0.107001**

Vanop de camping is het een 20 minuten te voet tot het centrum van het dorp, het vertrekpunt van de « navettes » naar de Pont d'Espagne.

Cauterets is een klein bergstadje dat vooral bekend is om zijn thermen. De Thermen van Cauterets zijn speciaal geschikt voor mensen die last hebben van hun luchtwegen en reumatische aandoeningen. Ook de skigebieden en zijn snoepjes, de 'berlingots' zijn beroemd. **Berlingots de Cauteret** In de straten van Cauterets hangt vaak een zoete geur, de banketbakkers stallen hun beroemde suikergoed namelijk uit op het plein bij het stadhuis, en als je wil kan je meehelpen om de beroemde 'berlingots de Cauterets', suikerkussentjes te maken. De herkomst van dit snoepje hangt samen met de thermale baden van de stad. Aan het eind van de 19e eeuw bedacht men dit snoepje om de door de zwavelhoudende waterdamp geïrriteerde keel van de kuurgasten te verzachten.

Het woeste water In de jaren '50 weigerde Cauterets stuwdammen te laten bouwen aan zijn meren. Het water uit de bergen is dus niet getemd en kent nog steeds een tomeloze vrije loop. Het vloeit door de sparrenbossen in een opeenvolging van watervallen en 'marmites', dit zijn erosiegaten die het water in de rotsen heeft uitgehold. Dit ongetemde water kan je bewonderen op weg naar Pont d'Espagne, onder meer bij de watervallen van le Lutour en le Ceriset. In de winter zijn de bevroren watervallen een lust voor het oog. Je kan in dit gebied schitterend langlaufen, sneeuwschoenwandelen skiën en sleeën. Houd tijdens je wandeling even halt bij het monument Meillon om de pistes te overzien en te genieten van de Pont d'Espagne.

Pont d'Espagne

Cauterets bevindt zich 15 kilometer van de Pont d'Espagne. Dit was vroeger de brug naar Spanje, nu is het de poort naar het Nationaal Park van de Pyreneeën. De weg ernaar toe leidt langs watervallen en het hoger gelegen bergmeer van Gaube. Overigens is deze weg de eenvoudigste manier om het Nationaal Park binnen te komen. Via een bewegwijzerd wandelpad kom je bij een loopbrug en zie je de Pont d'Espagne liggen: een massieve arcade brug over een diepe kloof. Na een makkelijke wandeling van circa 15 minuten kom je bij het meer van Gaube. Langs de oever verrijst het oude hotel waar toeristen al in de 19e eeuw verbleven. Het meer van Gaube wordt gedomineerd door het indrukwekkende silhouet van de Vignemale (3298 meter), de hoogste berg van de Franse Pyreneeën. Het Nationaal Park van de Pyreneeën is het oudste nationaal park van Frankrijk en werd als zodanig erkend in 1967. Het beslaat van Oost naar West 100 kilometer, telt 7 valleien die de grens vormen met Spanje.

In Cauterets heb je veel wandelmogelijkheden van verschillende niveaus. Je kunt het direct op een klimmen zetten en steil tegen de hellingen omhoog lopen, maar er zijn ook eenvoudigere opties. Wanneer je vanuit het dorp naar het zuiden verder rijdt, heb je drie mogelijkheden. Ofwel je gaat naar het bekende en toeristische Lac de Gaube, met de Pont d'Espagne, of je gaat een dalletje verder naar het westen, of je neemt de afslag na de haarspeldbochten bij La Raillère naar links, waarna je uitkomt in het vrij rustige dal Vallée de Lutour. Daar rijdt je tot je niet meer verder mag met de auto, tot aan de parkeerplaats.

Vervolgens loop je door een bosrijk en wat verwilderd dal, parallel aan een idyllisch riviertje dat zich een weg baant langs rotsblokken, over een goed begaanbaar, licht stijgend pad.

In totaal stijgt je tot aan het meer aan het eind van het dal vanaf ruim 1300 meter naar ongeveer 1800 meter, waar je zo'n 1,5 uur over doet. Vooral in de weekenden in de zomer is het een redelijk populair dal en zul je geregeld andere wandelaars tegenkomen, maar wanneer je wat vroeger op de dag gaat is het zeker niet druk te noemen. Onderweg geniet je van diverse uitzichtspunten op het ruige dal, en waan je je soms half in de Canadese Rocky Mountains. Maar nee, ook dit is toch echt Frankrijk!

Bij het Lac d'Estom vind je een berghut, de refuge d'Estom. Vanaf het meer gaan een aantal paden hoger de bergen in, met bijvoorbeeld een alpiene route richting de Vignemale, de hoogste top van de Franse Pyreneeën.

Het Lac de Gaube is een van de bekendere meren in de Pyreneeën, geliefd vanwege zijn vrij makkelijk te bereiken ligging en het mooie panorama dat je er hebt op de omringende bergen. Wanneer je in de buurt bent loont het dan ook erg de moeite om een middagje in dit prachtige

gebied door te brengen. Toen ik er anderhalf jaar geleden was, gooide het weer helaas een beetje roet in het eten, maar dat mocht de pret niet drukken.

Vanwege de bekendheid kan het er soms wat druk zijn, er zijn echter genoeg momenten in het jaar waarop ook rustzoekers er aan hun trekken komen. Zeker wanneer je nog even verder in het dal langs het meer zuidwaarts loopt, aangezien velen het restaurant aan de noordkant van het meer als einddoel hebben.

Het meer is, anders dan je misschien zou verwachten, geen stuwmeer maar een natuurlijk meer, dat gevoed wordt door de gletsjers van de Vignemale, met 3 298 meter de hoogste top van de Franse kant van de Pyreneeën, waarvan je de flanken verderop in het dal kunt zien liggen. Je bereikt het meer in ongeveer een uur lopen vanaf de parkeerplaats aan de voet van het zuidelijkste skigebied van Cauterets. Een gedeelte kun je eventueel ook nog met een stoeltjeslift doen.

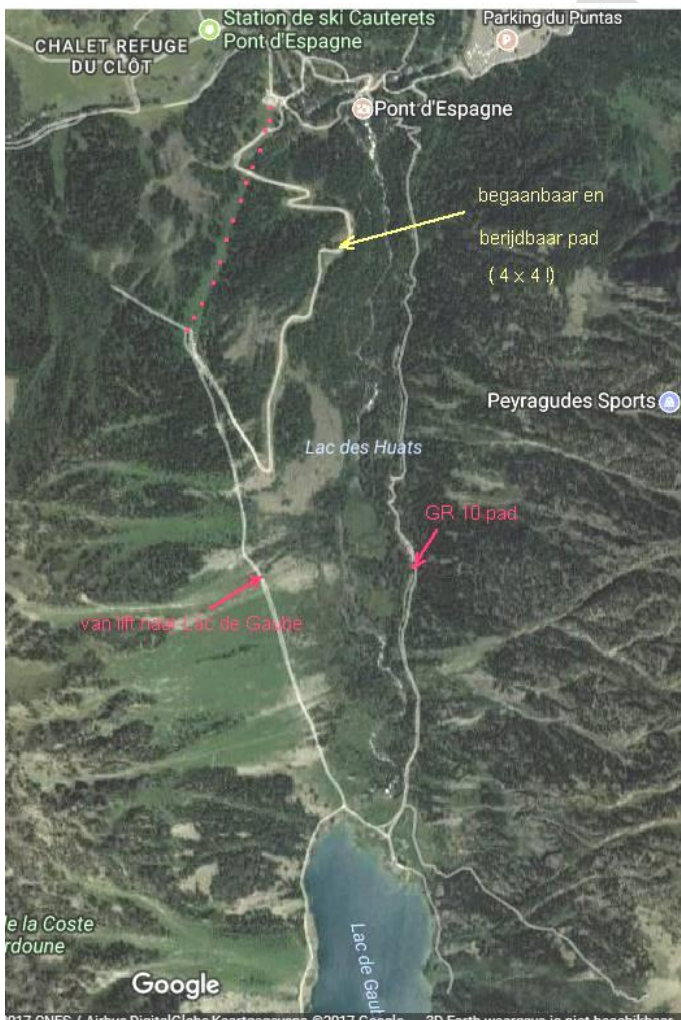
Op de heen- of terugweg naar het Lac de Gaube moet je zeker ook uitgebreid de tijd nemen om bij de watervallen van de Pont d'Espagne te kijken, misschien wel een van de meest romantische plekken van de Franse Pyreneeën. Het water stroomt met grote snelheid door de nauwe kloof, en het kost weinig moeite om je voor te stellen hoe in vroeger tijden de reizigers van en naar Spanje hier even stilhielden om bij te komen van hun reis door de bergen.

Wij deden de wandeling vanaf de parkeerplaats waar de bus van 10 uur vanuit Cauterets ons afzet om kwart na 10. Via het zonnige steile brede slingerende pad (geel aangegeven) dat onder de kabelbaan (rode stippellijn) loopt gaan we naar boven. We deden er toch minstens een uur over. Met de stoeltjeslift ben je er op 12 minuten.

Die stoeltjeslift kan je beneden een ticket nemen voor heen en terug aan 15 euro. Enkel naar boven kan niet. Van boven kan je wel een retourtje naar beneden kopen aan 9 euro

Eens boven is het nog een 20 minuten tot aan het Lac de Gaube. We wandelen tot aan de overzijde van het meer, en knabbelen daar onze broodjes op. Nadien gaat het terug naar beneden via het smalle GR10-pad. Evenzeer redelijk steil, maar met loszittende stenen, ongelijke trappen..maar wel in de schaduw. We doen er al met al zo lang over als in het opgaan. We zijn net op tijd terug om de "navette" van 15 uur te nemen, terug naar Cauterets.

Van Cauterets naar Gavarnie

D923, 65120 Gavarnie, Frankrijk
 Avenue Charles Thierry, 65110 Cauterets

Nu vertrekken OPTIES
 Routebeschrijving verzenden naar je telefoon

via D921	57 min.
Snelste route	43,6 km

DETAILS

Parking de Holle, 65120 Gavarnie gps : 42.738700, -0.019989

Aire de service pour camping-car située à 1km au dessus du village de Gavarnie, sur le parking de Holle. Du 1er mai au 30 octobre : 8 € pour 24h. Accès gratuit en dehors de ces dates. Services à disposition : points vidange et eau potable. Pas de branchement électrique. (Attention, services d'eau non disponibles en hiver - mis hors-gel). Possibilité de rejoindre le cœur du village de Gavarnie à pied en 15/20mn par un petit sentier.

Het is dit weekend de eerste editie van Gavarnie Trail, en er loopt nogal wat volk rond. Langs de baan richting camperplaats is er zelfs een mini-mini 'tourdorpje' van publiciteitstenten opgezet.

De man aan de infobalie van het office de tourisme geeft ons nog het advies mee om het pad richting "Refuge des Espugettes" te nemen bij het opgaan richting Cirque. Een prachtig pad, met overhangende rotsen, mini-watervalletjes...en rust. Pas naar het einde toe komen we wat tegenliggers tegen. Maar steil, ongelijke trappen, losse stenen..Dit pad nemen om terug te komen naar het dorp zou nog veel zwaarder zijn geweest. Het was een gouden tip. Terugkomen gingen we doen via "le plateau de Bellevue"... Het is middag als we uiteindelijk aan het "Hôtel du Cirque et du Cascade" komen. Voor we verder stappen richting waterval eten we onze meegebrachte broodjes.

Het snelstromende water in de mini-bergriviertjes maakt het niet makkelijk om met droge voeten over te steken. De grote waterval ligt niet zo heel veel verder, maar het is een steil pad met losse steentjes, er ligt zelfs nog her en der wat ijs sneeuw. Vooral het laatste stukje gaat steil, het is er koud door de mist van het opspattende water, en uit de zon is het een ijzige belevenis. Wij houden het na een tijdje voor bekeken. M&M zijn echter vastbesloten een foto te nemen aan de voet van de waterval en stappen vastbesloten door...

Het enthousiasme om nog een omweg te maken via de "Bellevue" is wel weg als we weer aan het Hôtel komen, en we nemen de makkelijke weg naast het water om naar het dorp terug te keren.

De zon staat al redelijk laag als we uiteindelijk na een vermoeiende maar prachtige dag toch de eerste huizen van het dorp bereiken..Tijd voor een lekkere beloning, kwestie de opgebruikte calorieën terug aan te vullen in La Chaumière..een etablissement waar ze lekkere ijscoupes maken

Van Gavarnie naar Lourdes, via de Tourmalet...

42.738700, -0.020021

42.917710, 0.208391

D935, 65200 Montgaillard, Frankrijk

30 Rue du Béarn, 65310 Odos, Frankrijk

43.0976470, -0.0699630

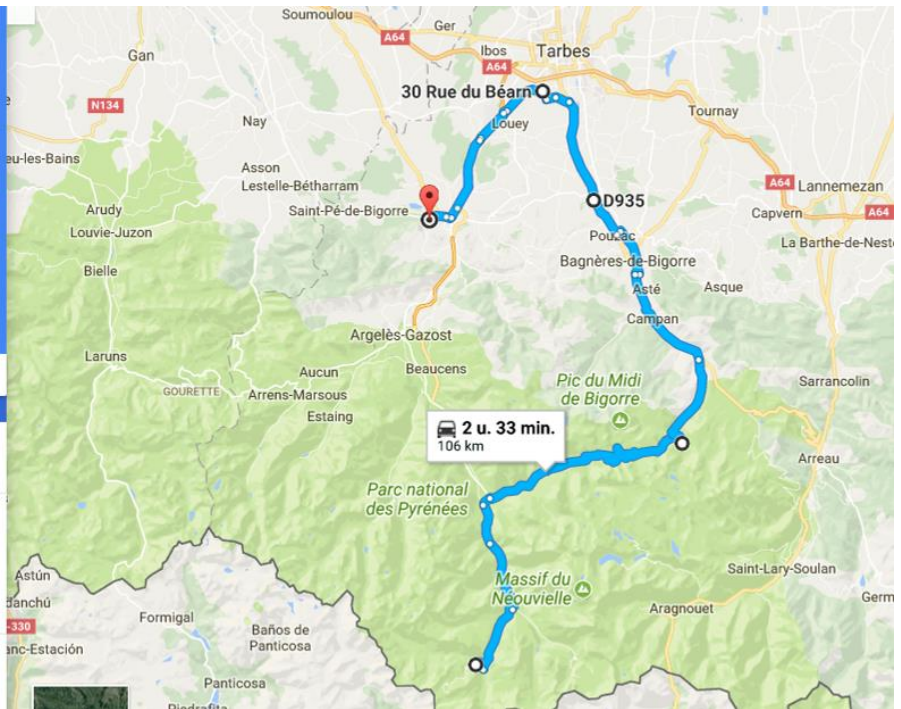
+ Bestemming toevoegen

doelde je: Een andere **43.0976470, -0.0699630**

Routebeschrijving verzenden naar je telefoon

via D921 en D918 2 u. 33 min.
 2 u. 33 min. zonder verkeer 106 km

[DETAILS](#)

Camping du Loup: (vlakbij heiligdommen)

gps: 43.0976470, -0.0699630

Accueil Camping-Cars

Un camping spécialisé dans l'accueil des Campings Cars - Aire de Camping Car à Lourdes - Hautes Pyrénées

CAMPING CARS

Au Coeur de la Nature

60 emplacements ombragés près Bois de Lourdes au coeur de la Nature et du calme

EMPLACEMENTS

Au plus près du Sanctuaire

Votre camping au plus près du Sanctuaire avec la Porte de la Forêt à 100 mètres !

TOURISME

Un camping « Spectal Accueil Camping-Cars »

Camping-cars, caravanes, camping traditionnel... tout le monde aime se poser le temps d'un court ou long séjour au Camping du Loup. Sa situation idéale à l'extérieur de la ville mais au plus près du Sanctuaire à Lourdes permet de s'y rendre à pied, ou circuler dans les Vallées voisines renommées pour leurs Grands Sites.

Ecoute, disponibilité et gentillesse sont les qualités d'accueil d'Elodie avec Ginette et Jean-Pierre. Ils ont à cœur de vous conseiller, de vous guider vers les lieux à découvrir, les personnes à rencontrer.

Avec 60 emplacements ombragés, ses larges allées, un bloc sanitaire adapté, le Camping du Loup bénéficie du label Tourisme et Handicap pour les 4 déficiences sur Lourdes. Il est en cela parfaitement adapté à l'accueil des personnes présentant un handicap.

Lors de votre séjour, après la visite du Sanctuaire, du Château de Lourdes, du Pic du Jer ou du Cachot, les plus curieux ou les plus dynamiques pourront prendre le temps de découvrir Cauterets, Gavarnie, le Pic du Midi entre autres, s'initier au parapente ou au rafting, randonner dans le Parc National des Pyrénées ou plus simplement contempler nos magnifiques trésors Pyrénéens.

Actualités

- [Semaine Sainte au Sanctuaire de Lourdes](#)
- [Réouverture du camping](#)
- [Lac de Genos](#)
- [Sur la route du Soulor](#)

Une aire de camping-cars à 100 mètres de l'entrée du Sanctuaire : c'est unique !

Le camping du Loup abrite ses visiteurs à la nuitée ou sur plusieurs jours sur réservation ou pour le passage. Désireux de prolonger votre séjour, Elodie, Ginette et Jean-Pierre feront le maximum pour vous garder un peu plus si besoin. Vous profiterez ainsi de :

- Aire de service
- Larges allées, emplacements ombragés au cœur de la nature pour un calme assuré
- Bloc sanitaire adapté avec un point wifi gratuit à proximité

- Sanitaires avec eau chaude
Le plus du Camping du Loup : rouler sans contrainte et éviter les embouteillages urbains
 En empruntant au choix la D937 ou la D940 pour accéder directement au Camping du Loup.

Het is namiddag als we op de camping toekomen. Een stukje afgesloten straat voor de “festivités de l’union” of dergelijke onzin heeft voor ons als resultaat een kilometerslange omweg, en zeker een uur langer rijden gehad.

We installeren ons in afwachting dat de “réception” terug open gaat (Siësta kennen ze hier ook..)

We krijgen een stadsplan mee, en een badge om via een poortje langs de weg naar beneden, direct toegang te hebben tot het heiligdom. Veel tijdswinst heb je er niet mee, maar het stapt een stuk makkelijker dan via het baantje dat van rechtover de camping naar de stad gaat.(Route de la Forêt).

We verkennen eventjes de Sanctuaires, en gaan dan op zoek naar een restaurantje. Even buiten de “Scherpenheuvelwinkeltjeszone” komen we bij de Brasserie “Le Carrefour Café” (hoek van de Rue Marie St. Frai en de Avenue Peyramale). De “menu du jour” kan ons verleiden en is lekker..zodat we er ’s anderdaags nog een keertje naartoe gaan ..Tegen halfnegen zakken we terug af naar de basiliek voor de dagelijkse “kaarsjesprocessie” om 21 uur..

We zoeken een plaatsje langs de helling naar de bovenste kathedraal, van waar we het hele processieplein kunnen overzien.

Ook 's anderdaags komen we op hetzelfde plekje kijken. Nadat we in de namiddag al wat kaarsen hadden gaan branden, en een paar glazen OLVrouwflesjes hadden gevuld op vraag van onze buurvrouw.

Het blijft heel fascinerend hoeveel mensen echt wel troost zoeken (en vinden) aan die grot.

Het is zeker dat in de prehistorie in de buurt van Bigorre mensen geleefd hebben: hiervan getuigen de bijlen van silex, bewerkte stenen en de beenderen, gevonden in de grotten van « Les Espéluques » (nu kruisweg van de Heiligdommen van Notre-Dame de Lourdes).

De rots van Lourdes waarop de vesting gebouwd was, werd achtereenvolgens door Galliërs, Romeinen, Barbaren en de Moren versterkt .

Vanaf de 9de eeuw was de stad eerst in Engelse, en vervolgens in Franse handen. Tijdens de godsdienstoorlogen in de 16de eeuw is ze door hugenoten volledig vernield.

In de 17de eeuw werd de burcht minder belangrijk, door de hereniging van Bigorre met Frankrijk (in 1607), en de komst van wapens. Zij behoudt een klein garnizoen en wordt staatsgevangenis (kasteel).

Na zonder al teveel schade de Franse revolutie (1789) doorstaan te hebben, wordt Lourdes in de 19de eeuw een charmant dorpje. In het begin van de jaren 1850 werd het kasteel bezet door een garnizoen infanteristen. De stad was toen slechts een etappe voor kuurgangers die naar de kuuroorden van Barèges, Cauterets, Luz-Saint-Sauveur en Bagnères-de-Bigorre gingen, en voor de eerste Pyrénéïsten op weg naar Gavarnie. Lourdes was toen nog maar een bescheiden kanton hoofdstad met 4135 inwoners.

Waaronder François et Louise Soubirous, die tien jaar in de molen van Boly gewoond hebben met hun vier kinderen. De oudste, geboren op 7 januari 1844, heet Marie Bernarde, ook wel Bernadette genoemd.

In 1854 gaat het bergafwaarts met het gezin Soubirous: François verliest een oog tijdens het werk, wordt beschuldigd van diefstal en gevangen genomen, gevolgd door het faillissement van de molen. Daarbij eist de cholera ook nog 38 levens in Lourdes. Bernadette, getroffen door cholera en tuberculose, houdt haar verdere leven een zwakke gezondheid.

De familie, gedwongen om de molen te verlaten, vond in 1857 onderdak in een voormalige gevangenis van 16 m², "le Cachot" genoemd.

De toen 14 jarige Bernadette, analfabete, nog nooit te communie geweest en zeer aangeslagen door deze gebeurtenissen, zal in deze periode iets ongelofelijks meemaken.

Op 11 februari 1858 gaan Bernadette, haar zus Toinette en een vriendin, Jeanne Abadie langs de Gave hout halen in een grot, Massabielle genoemd. Terwijl Toinette en Jeanne hout sprokkelen, hoort Bernadette een geluid dat op een windvlaag lijkt. Op eens ziet ze in de holte van de rots een meisje, door licht omringd, die haar aankijkt en lacht. Ze zag vervolgens de verschijning van een in het wit geklede vrouw met een rozenkrans, die zich tijdens een latere verschijning - op 25 maart - voorstelde als *Que soy era immaculada councepciou* ("Ik ben de onbevleete ontvangenis"). Paus Pius IX had reeds in het jaar 1854 het dogma afgekondigd van de Onbevleete Ontvangenis van Maria, dat wil zeggen dat Maria vanaf haar conceptie geheel zonder zonde was. Bernadette, die een eenvoudig meisje was dat nauwelijks kon lezen, wist dit echter niet. Haar ouders, onderwijzers en priesters zouden later getuigen dat zij nog nooit over de onbevleete ontvangenis had gehoord.

Bernadette noemde de *dame aquero*, wat in de streektaal die daar betekent. Tot 16 juli 1858 kreeg Bernadette nog zeventien maal een visioen, waarbij ze op aanwijzing van de verschijning een bron opende. Bernadette vertelde dat de in het wit geklede vrouw haar vroeg bij de grot een kerk te bouwen en processies te houden naar die plaats waarbij men de rozenkrans moest bidden.

In de maanden van de visioenen werden de verhalen van Bernadette vaak niet serieus genomen. Mensen die met haar mee gingen zagen nooit iets, al waren er wel die 'een aanwezigheid' voelden. De prefect en de dorpspastoor ondervroegen haar kritisch. Dat was moeilijk voor haar omdat ze de boodschappen van de verschijning niet altijd begreep.

Pas toen de verschijning zich had voorgesteld als de 'Onbevleete Ontvangene', nam de pastoor Bernadette serieus en toen de eerste wonderen gebeurden stelde de bisschop van Tarbes een onderzoek in. Na vier jaar, in 1862, concludeerde hij dat de verschijningen een bovennatuurlijk karakter hadden. Vanaf dat moment werd Lourdes een officiële bedevaartplaats. Er kwamen zoveel pelgrims dat de pastoor Bernadette in het hospitaal van Lourdes plaatste. Daar groeide haar kloosterroeping en op 22-jarige leeftijd vertrok ze naar Nevers.

Op 29 juli 1866 trad ze onder de naam Marie-Bernard in bij de *Sœurs de la Charité* van Saint-Gildars in Nevers. Binnen de kloostermuren mocht zij echter met geen woord spreken over hetgeen in Lourdes was gebeurd. Hier had zij vrede mee. Ze werkte als hulpkosteres en ziekenverzorgster, tot ze te ziek werd. Ze stierf op 16 april 1879, amper 35 jaar oud, en zou op haar sterfbed nog eenmaal een visioen hebben gehad. Naast astma had Bernadette een tumor in haar knie, maar ze had nooit geklaagd. Het enige wat ze zei was: "Ik ben als een graankorrel gemalen".

Op 22 september 1909 werden haar stoffelijke resten voor het eerst opgegraven. Haar lichaam was naar verluidt nog volledig intact. Dit was later een van de argumenten om haar zalig te verklaren. Haar lichaam werd gewassen, gekleed, en opnieuw begraven in een dubbele kist.

Op 3 april 1919 werd ze opnieuw opgegraven. Een dokter die het lichaam onderzocht schreef het volgende: "Het lichaam is bijna gemummificeerd, bedekt met schimmelplekken en een behoorlijke laag zouten, dit lijken calciumzouten te zijn. (...) De huid is op sommige plaatsen verdwenen, maar nog steeds aanwezig op het grootste deel van het lichaam." [1]

In 1925 werd ze voor de derde keer opgegraven. Een aantal relikwieën werd van haar lichaam genomen en naar Rome gestuurd. Hoewel haar lichaam naar verluidt in redelijke staat verkeerde, was haar gezicht zwart gekleurd en deels zonder vel. Gezien dit afschrikwekkend zou zijn voor toekomstige pelgrims werd de hulp ingeroepen van Pierre Imans, een destijds bekende firma op

het gebied van maskers voor de mode-industrie. Hij zou zowel haar handen als gezicht met een masker van wax bedekken. Al de voor het publiek zichtbare delen zijn dus bedekt met wax.

Hierna werd ze "als ongeschonden wonder" opgebaard en tentoongesteld in het klooster in Nevers waar Bernadette van 1866 tot haar dood gewoond heeft. Deze plaats wordt nog steeds veel bezocht door pelgrims.

Op 14 juni 1925 werd ze zalig verklaard. Op 8 december 1933 verklaarde paus Pius XI haar heilig. Haar feestdag valt op 16 april en in Frankrijk op 18 februari. Al bijna 150 jaar komen er ieder jaar bijna 6 miljoen bedevaartgangers en bezoekers naar Lourdes.

ROGER FIGO ROGER FIGO